

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él.” Jn 11, 25

REMÉNYTELJES, ÁLDOTT HÚSVÉTOT KÍVÁNUNK!

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

ORSZÁGOS ELISMERÉS 40 ÉV SZOLGÁLATÁÉRT

Minden sikeres férfi mögött áll egy tehetséges asszony – tartja a mondás. Így van ez dr. Bóna Zoltán, nyugalmazott református lelkipásztor esetében is, aki 2021 nyarán díszpolgári címet vehetett át városunk polgármesterétől. Még ugyanebben az évben megkapta a Károli Emlékérmet, tavaly pedig a vitézi címet. A sikeres férfi mögött álló asszony pedig nem más, mint dr. Bóna Zoltánné, akit sokan – főleg a hittanosok közül – Gizi néniként ismernek. Közel négy évtizedes dunavarsányi hitoktatói munkájának elismeréseként vehette át február 15-én a Molnár Miklós-díjat Balatonszárszón, a Soli Deo Gloria Konferenciaközpontban. A díjat Balog Zoltán püspök adta át a 11. Országos Refor-

mátus Köznevelési Konferencia keretén belül. A díj névadója Molnár Miklós, nagy tekintélyű lelkipásztor, aki a hitoktatás, a hittankönyvek megalkotása területén végzett hiánypótló munkát. A róla elnevezett elismerést olyanok kaphatják meg, akik a „hitre nevelés, a magyar

református keresztyén értékrend átültetése területén kiemelkedő teljesítményt nyújtó, maradandót alkotó református hittanoktatók”. A Soli Deo Gloria közösség ezúton is gratulál a rangos elismeréshez és a mögötte álló évtizedek szolgálatához!

A kép jobb szélén dr. Bóna Zoltán nyugalmazott lelkipásztor, mellette felesége, dr. Bóna Zoltánné

MIBEN REMÉNYKEDJÜNK A REMÉNYTELENNEK TŰNŐ IDŐKBEN?

Csüggedésre, reményvesztettségre mindenki talál okot a saját életében, környezetében vagy a világunk társadalmi eseményeiben. Láthatjuk, hogy van békétlenség és háborúság, van frusztráció, szorongás, testi-lelki megfáradás és megbetegedés, a sort pedig hosszasan folytathatnánk még.

Nagyobb kérdés viszont, hogy mi adhat reményt akkor, amikor elcsüggedünk, megfáradunk, amikor nem látjuk a kiutat? A húsvéti történet hatalmas mélységet és felfoghatatlan magasságot rejt magában: a mi mélységeinket és a minket megmentő Isten magasságát. Az Úr Jézus ezt mondta egyszer, mikor magáról beszélt: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” *János evangéliuma 10,10* Számomra ez az igé nagyon mélyen kifejezi ezt a kontrasztot, ahol az emberi élet meglopott, meggyilkolt és pusztuló mélységében, a reménytelenségben, a fájdalomban, ebben a mély és rémítő sötétségben felragyog az élet világossága, megjelenik a remény sugara, megjelenik és egyre jobban erősödik és űzi el a homályt.

Amikor az Úr Jézus feltámadt a halálból, akkor elhozta nekünk az életet. Sokszor úgy gondolkodunk erről, hogy ez a jó hír a halálunk utáni időszakra bátorítás, mert mi is feltámadhatunk az örök életre, és ez így is van, de

több van ebben ennél. Nem csak egy távolinak tűnő, felfoghatatlan mennyei életre szóló meghívás és lehetőség Krisztus halála és feltámadása, hanem annak az öröme és reménye is, hogy már most mindez elkezdődhet. A halál, a tolvaj gonosz pusztítása, a meglopott boldogságunk, a reménytelenség csüggedése egybefüggő fekete szövetként tekeredik rá mindnyájunk életére, de az Úr Jézus azért jött, hogy ebből a hálóból, a csapdába esett emberlétünkől kiszabadítson, és olyan életet adjon, ami ezeknek kötelékétől szabad!

A feltámadásban Krisztus meghirdette ennek az életnek a győzelmét! Amikor nincs élet-erőd, reménységed, akkor ne vakvágányokon indulj el, ne bűnös és ideiglenes örömpótlékokhoz nyúlj, hanem fordulj bátran ahhoz, aki életet akar adni neked, egy olyan életet, ami túlcserélődően bőséges. Nem

tudom, te hogyan érzed magad, mikor ezeket a sorokat olvasod, de szeretném, ha ezt az örömhírt most közel engednéd magadhoz: Jézus elhozta az élet győzelmét!

Miben reménykedjünk a reménytelennek tűnő időkben? Abban, aki győzött a halál felett, aki győz a hétköznapi csüggedéseiben, aki forrásként árasztja rád túlcserélődően azt az életet, ami egy bőséges élet. Abban reménykedünk, aki él és veled van ma is, most is, és ha ezt az általa hozott életet elfogadod, akkor veled lehetsz örökké. Abban reménykedünk, aki vezet és erősít, újra és újra lehajol hozzánk, ha elestünk, és az ő győzelmére irányítja a tekintetünket. Jézus Krisztus, az átszegezett kezű Isten Báránya, a feltámadott Győztes Oroszlán így lép oda melléd.

*Korsós Tamás
református lekipásztor*

BARÁTKOZZUNK MEG A BÖJTTEL!

A böjt nem étlap kérdése, azaz nem akkor böjtölünk helyesen, ha az egész arról szól, hogy bizonyos dolgokat nem eszünk meg. És egyáltalán, miért kell böjtölni? Ki mondta, hogy Istennek az tetszik, ha éhesek vagyunk, vagy ha kellemetlenül érezzük magunkat, mert ezt vagy azt nem csinálhatunk? Nem, egyáltalán nem ilyesmit jelent a böjt. A böjt: felszabadító érzés, ha valóban jól végezzük! Szabaddá tesszük magunkat valami sokkal jobb és értékesebb dolog számára. Közhely, de igaz, hogy teli üvegbe nem lehet semmit tölteni. Ha ecettel vagy megposhadt vízzel van teli a poharunk, előbb ki kell önteni, ha valami finomságnak akarunk ott helyet csinálni. Ez tehát a böjt, erre igyekszik tanítgatni bennünket Gyökössy Endre: *Könyvecske a böjtről c. írásaiban. Alábbiakban ebből közlünk részletet.*

Azt bizonyára mindenki tudja, hogy nem a keresztyénség „találta fel” a böjtöt. Böjtöltek már az Ószövetségben is, sőt a farizeusok egy héten kétszer is. Hétfőn és csütörtökön semmit nem ettek, még a nyálukat sem nyelték le. Nem könnyű dolog ez!

Azt is tévedés lenne hinned, hogy Jézus eltörölte a böjtöt. Gondoljuk meg, azzal kezd a szolgálatát, hogy negyven napig böjtöl a pusztában. A Hegyi Beszédben egyértelműen tanítást ad a böjtről: „Böjtöljete, de ne úgy, mint sok farizeus, aki mutogatja böjtjét és keserű képet vág hozzá, hogy lássák, ő kínlódva böjtöl, és keserűen viseli azt a napot, amikor nem ihat és nem ehet. Böjtöljete, ám titkon a ti belső szobátokban, ahol Isten lát benneteket és megfizet nyilván.” (vö. Mt 6,16-18) Böjtöljete, de ne úgy, mint a képmutatók.

Keresztelő János tanítványainak kérdésére pedig Jézus egyértelműen rámutat, hogy mi a böjt lényege, mikor kell böjtölnünk, és mikor nem: Akkor

odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: – Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? Jézus ezt mondta nekik: – Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak. (Mt 9,14-15)

Úgy gondolom, félreérthetetlen ez a tanítás. Ha úgy érezzük, hogy Jézus-hiányunk van, nincs velünk az Úr, Jézus helyén üresség van a szívünk, lelkünk, lényünk mélyén: akkor böjtöljünk Jézus tanítása szerint! Imádkozunk és böjtöljünk. Valami különös, misztikus dolog ez.

Egy egyházatya, Krizosztomosz szellemes mondásként így fogalmazta meg ezt az igazságot: Teli hassal nem lehet térdelni. Szent Ágoston még szókimondásban beszél – már bocsánatot kérek, de a Vallomásaiban így írja: Jóllakottan és bőföggve nem lehet imádkozni. Igaz! Tehát ne vegyük félvállról a böjtöt. Megvan annak a jelentősége. Amikor

elveszítjük a kapcsolatot „fölfele”, ám böjtöljünk, mert valami módon térdelve, imádkozva, testünket megsanyargatva újra helyreállhat a kapcsolatunk fölfele.

Egy kétségtelen: a böjt nem étlap kérdése. Nem arról van szó, hogy ha húst nem eszem, de dugig lakom hallal és tésztával, akkor én böjtöltem. Nem erről van szó. A test „megsanyargatása”, a lemondás gyakorlása ezerféleképpen történhet. Mi itt a lényeg? Hogy abban utánozzuk Jézust, amit a Filippi-levélben olvastunk róla: „kiüresítette önmagát...” (Fil 2,7). A böjt által próbáljuk „üressé tenni” bensőnket, hogy befogadhassuk az igazán lényegest: Isten Igéjét, Jézust magát.

Ám ne gondoljuk, hogy csak az a lemondás, az a böjt, ha nem töltjük meg a gyomrunkat. Bizony, egyszerűbb húst nem enni, mint szóböjtöt tartani, vagy csak kenyéren és vízen lenni, mint beleszólási böjtöt, megszólási vagy megszólaltatási böjtöt tartani!

Van egy üzemorvos barátom, aki azt mondja, hogy abban a gyárban, ahol orvos, rengeteg a gyomorbeteg és a fekélyes ember. „De nem ám az üzemi kosztól, hanem attól, hogy amíg esznek – így mondta, megdöbentem rajta –, emberhúst esznek mellé! Egymást rágják. Hát hogyne ártana meg nekik még a spenót is! Egymást rágják. A munkaszünetben is. Emberhúst esznek.”

Nem kellene nekünk is olykor egy kis megszólási böjtöt

tartani? Hogy „Az az én menyem, hogy az az én fiam, hogy az a sógorasszony, hogy az a férjem...” Rágunk, rágicsálunk. Ő, nem „egyszerű” húst, hanem emberhúst: egymást rágicsáljuk. Nemcsak böjt, hanem a szeretet igazi cselekedete lesz, ha lemondunk az „emberhúsról”, ha megtartóztatjuk magunkat szavainkban!

És most újra tekintünk a mi Urunkra, Jézus Krisztusra: amikor Jézus időnként elment a tanítványaitól egy, két, három napra, hol a pusztába, hol egy hegyre: meg vagyok róla győződve, hogy bárhova is ment, nem vitt tarisznyát a vállán. Elment a pusztába, elment a hegyre; miért? Hogy kapcsolatba kerüljön az Atyával! Imádkozott és böjtölt. Ráhangolódott az Atyá-

ra. És amikor lejött a hegyről vagy visszatért a pusztából, a legtöbbször így kezdi a beszédét a tanítványainak: „Bizony, bizony mondom néktek...”

Ez így, magyarul keveset mond, de ha megvizsgáljuk a görög eredetét, mindjárt érthetőbb lesz a lényeg: „Ámén, ámén, légo hümin.” Ez a két ámén – fölfelé szólt. Igen Atyám, veled voltam, imádkozva, böjtölve, s megértettem, hogy mit akarsz velem: ámén, ámén! Atyám, értettem, hallottam, tudom. És most megyek a tanítványaimhoz, és mondom nekik azt, amit fölülről kaptam. Azt, amit fölülről hallottam.

Igen, Jézus így böjtölt! Jézus így imádkozott, így került kapcsolatba az Atyával, és amit megértett, arra áment mondott.

Ő csak aztán mondta, amit monдания kellett a tanítványainak. A legnagyobb tanításait mindig így kezdi: „Bizony, bizony, (ámén, ámén), mondom néktek”.

És most szabadjon nekem így zárnom soraimat: Bizony, bizony mondom néktek, jó dolog böjtölni! Kell böjtölni, ha úgy érezzük, hogy megszakadt a kapcsolatunk a Vőlegénnyel. Maradjunk csöndben és halljuk meg, mit mond az Atya, mert Ő állítja helyre velem a kapcsolatát, és utána már mondhatjuk az üzenetet annak, akinek mondanunk kell: szóböjt után, megszólás-böjt és beleszólás-böjt után. És folytonos hangkulisszák mögül mondhatjuk egymásnak, de fölülről kapott erővel. És akkor, testvéreim, jól böjtöltünk.

Kedves Atyánk! Bocsásd meg nekünk, hogy mi mindig a könnyebb részt választjuk. Bocsásd meg nekünk, hogy mi a böjtből sokszor igen olcsó, neked nem tetsző, önámító megoldást csináltunk. Húst nem ettünk, de jóllaktunk tésztával vagy hallal, és mellé megrágicsáltuk a másik embert. Nem hallgattuk meg testvérünket, aki pedig szívesen elmondta volna azt, ami a szívét nyomja. Bocsásd meg nekünk, hogy mi annyit tudunk beszélni, de ritkán van erőnk, hitünk, szeretetünk meghallgatni a másikat. Tudjuk, mi Urunk, hogy sokszor nem tudunk segíteni; de meghallgatni talán még tudnánk, csak erőt kell vennünk hozzá.

Tanítgass bennünket, Urunk, egy magasabb rendű böjtre! Tanítgass bennünket, Urunk, csendesén odafigyelni, egész szívvel odafigyelni valakinek a könnyeire. A másik fájdalomára, testvérünk szavára. A másik sírására és panaszára. És ha már elmondta, Uram, akkor neked mondta, és mi tovább

mondjuk neked. Te pedig biztos megáldod ezt az odahallgató csöndet.

Uram, tanítgass bennünket jót mondani a másiktól, hiszen mindenkiben él valami jó! Hadd lássuk meg azt!

Uram, hadd merjünk olykor csöndben maradni, hogy ne betegítsük meg a sok zajjal, lármával magunkat és a környezetünket.

Uram! Annyi mondanivalónk volna még és annyi kívánvalónk, de Te úgyis jobban tudod, hogy mire van nekünk szükségünk. Tanítgass bennünket igazán böjtölni. Helyreállítani a kapcsolatot Veled! Illetve állítsd helyre a mi megszakadt kapcsolatainkat Veled.

Add, Uram, hogy tudjuk javítgatni a Te Szentlelked segítségével kapcsolatainkat szereteteinkkel. Azt a sok szakadékot, a sok megsérült, megbetegedett, agyonrágicsált kapcsolatot. Tanítgass bennünket ma jobban szeretni, mint tegnap, a Te szent Nevedért. Ámen.

„MINDEN PERCBEN RÁD GONDOLOK SZÁZSZOR..”

Idén 80 éves a doni katasztrófa. 1943. január 12-én szabadult el a pokol a Don folyó mentén. A Vörös Hadereg jelentős számbeli és technikai túlerőben lévő magasabb egységei az urivi hídfőből kitörve elsöprő erejű támadást indítottak a 2. magyar hadsereg létszámban és felszerelésben sokkal gyengébb alakulatai ellen. Az urivi áttöréssel vette kezdetét az a 2. magyar hadsereg pusztulásával végződött kegyetlenül véres ütközet, ami mind a mai napig a Don-kanyari tragédia-ként él a magyar történelmi emlékezetben. A 2. magyar hadsereg pusztulása a magyar történelem legsúlyosabb katonai veresége; a 207.500 fős személyi állomány csaknem kétharmada, 143 ezer fő került a veszteséglistára.

A Don-kanyar az 1526-os mohácsi tragédiához hasonlítható katasztrófa.

A tragédia számos családban, köztük az enyémben is otthagytta a nyomát. A képeken nagyszüleim láthatóak. Szerelmesek, fiatalok. Tele reménnyel, izgalommal a szívükben. Össze akarták kötni az életüket, de ezt Miklós nagyapám családja nem engedte. Ida nagymamám „rangon aluli” családból származott, ezért Micu szüleinek – az akkori törvények szerint – kauciót kellett volna fizetniük a magyar államnak, amit nem voltak hajlandóak. Miklós nagyapám ezért fájdalomtól fűtött bosszúból, önként jelentkezett a frontra, holott Ludovikát végzett katonatisztként nem kellett volna fegyvert fognia. Így történt,

hogy a 2. magyar hadsereggel nekivágott a kemény, orosz télnek, több mint kétszázezer honfitársával együtt. Hátrahagyva az akkor 23 éves nagymamám, és a még csak másfél éves Édesanyám. Az alábbi képen épp egy Bibliát ad nagyikám Micu kezébe - ki tudja, talán épp a bevonulás előtti napokban...

A történet vége keservesen szomorú. Nagyapa eltűnik a fronton, sok ezer magyar katonával együtt. Sokáig nem érkezik felőle hír. Aztán egyszer csak jön a távirat: Horváth Miklós tüzér főhadnagy él és hazajön! Nagyikám lázas reménnyel indul el a Margit-szigetre, ahová a frontról hazatérőket szállítják. Őket hívták „kosarasoknak”, mert a gyakran végtagok nélkül hazaszállí-

tott katonákat – kerekesszék híján – szennykosarakban hordták egyik helyről a másikra. Amikor „nagyapám” elé vezették Ida nagymamám, a férfi nyakában egy dögcédula lógott. Nagyapámé. Viselője azonban egy ismeretlen katona volt.

Miklós nagyapám röpke 27 földi évéhez két emberi élet ajándéka kötődik. Az egyik a túlélő katonáé, akit a tiszti dögcédula mentett meg a fagyhaláltól vagy a szibériai munkatáborból, a másik Édesanyámé, aki idén tölti 82. évét. A mai napig megemlékezik édesapjáról, és a sokunknak szomorú évfordulóról.

Anyukámnak a háború után meglehetősen hányatott gyerekkora lett. Házasságon kívül született „zabigyerekként” a korabeli társadalom állandó megvetésének volt kitéve. Legtöbbször nagymamám szülei nevelték amolyan hadiárva-ként, de anyukám megjárta a füzerradványi leányotthont is.

Apa, és gyakran anya nélkül felnöve hozta aztán világra 3 gyermekét – köztük engem is. Bátyám orvosi és közgazdász diplomát szerzett, idősebb testvérem viszont születése óta ér-

telmi fogyatékos. Gyermekkorától él intézetben, jövőre lesz hatvanéves. Mondhatnám azt is: nagyszüleim tragikus sorsa benne él tovább...

Nagymamám és nagyapám ezen a képen még boldogok voltak földi életükben, bizonyára most is azok az angyalok között, ahol nincs háború, fagyhalál, éhínség és száműzetés. Csak béke és szeretet van. A Jóisten vigyázzon Rátok odafent!

Ida nagymamám és nagyapám, Horváth Miklós tüzér főhadnagy az 1940-es évek elején

Karády Katalin így dalolta régen:

„S arra gondolok, mikor a csillag
rám ragyog,
Azt a csillagot Te otthon
Épp úgy láthatod...
Mindig a Te leveledet várom,
S csak terólad álmodom az
álmom,
Valahol Oroszországban,
Valahol Oroszországban.”

Dr. Szilvay Balázs

HÁBORÚBAN IS MAGYARKÉNT KÁRPÁTALJÁN

Február 24-én volt egy éve, hogy kitört Ukrajnában a háború. Anikó ma is tisztán emlékszik a pillanatra, amikor tudomást szerzett róla. A kárpátaljai Csetfalváról tartott éppen Beregszászra, hogy befizesse a számlákat. A buszon kezdték beszélni az emberek, hogy az oroszok megtámadták az országot, de akkor még mindenki úgy volt vele, hogy a konfliktus rövid ideig tart majd, talán estére véget is

érnek a harcok. Nem így lett... Férje, Béla akkor épp Magyarországon tartózkodott, előtte két nappal érkezett vissza az itteni munkahelyére. Kollegája és barátja, Laci épp 24-én akart visszaindulni Csetfalvára, de már nem vágott neki az útnak... Több, mint egy éve laknak életvitel szerűen Dunavarsányban, asszonyaik pedig csak „látogatóba” jönnek át.

Anikó ma is tisztán emlékszik arra a februári napra, amikor

a konyha közepén állt és azon tűnődött, mit pakoljon bele abba a bőröndbe, amivel átköltözne Magyarországra. Végül úgy döntött, marad. Most is úgy érzi, nincs veszélyben az élete. Nem úgy Béla, aki már a határon megkapná a behívóját, ha esetleg úgy döntene, hazamegy. Sok ilyen esettel találkozott Anikó, amikor valakit a buszról szállítottak le és vittek el a frontra.

Csetfalva – és vele együtt a többi, magyar lakta település – az elmúlt egy évben szinte kiürült. A lakosságnak csaknem a fele hagyta el otthonát, akik maradtak, jórészt asszonyok. Anikó egy általános iskolában dolgozik tanárként, és jelenleg azt sem tudja, szeptembertől milyen osztályok indulnak majd, olyan sok család települt át Magyarországra. Az ukrán törvények sem könnyítik meg az iskolák életét, amíg ugyanis korábban elegendő volt 5 fő egy magyar nemzetiségi osztály indulásához, ma már 12 fő kell. Ráadásul az ötödik osztálytól a tantárgyak 20 százalékát ukránul kell tanítani, ami tovább csorbítja a magyar nemzetiség jogait. Épp az interjú készítésének napján jelent meg a hír, hogy Kárpátalján pénzt adnának a magyar szülőknek, hogy ukrán osztályba küldjék gyerekeiket. A határozattervezet szerint a szülők, akik gyermeküket ukrán tannyelvű osztályba küldik, évente 30 ezer hrvnyát – nagyjából 300.000 forint – kapnának, amíg gyermekük 5. osztályos nem lesz. Zajlik tehát az erőszakos asszi-

miláció egy olyan országban, amelyik épp az Európai Unió tagja szeretne lenni. Persze azok után, hogy Brüsszelt hidegen hagyja, hogy a több mint félmilliós székely magyarság Erdélyben nem használhatja az intézményeken saját zászlaját, hogy a felvidéki Dunaszerdahely labdarúgó mérkőzésein a szlovák szövetség betiltotta a magyar lobogó használatát, miért is lepődünk meg, hogy Ukrajna is semmibe veszi a magyarok jogait. Pont ilyen könnyen nézhetne végig Európa a Kreml által éveken át szajkózott jogtiprást, amit Donyec-medencében követtek el az ukránok az ott élő oroszok sérelmére. Persze mindez nem jogosíthat fel egyetlen országot sem, hogy fegyvert fogjon és háborút indítson, de a második világháború óta tudjuk, hogy a Nyugat igenis felelős ezekért a háborúkért, ahogy az első világháborút lezáró békediktátum is előre vetítette az újabb „világégést”. Vajon miért jó Brüsszelnek, hogy az emberi jogok védelme kimerül a nemi identitás kérdésében?

Na, de kanyarodjunk vissza Anikó és Béla történetéhez. A magyar oktatás szerintük komoly válságban van Kárpátalján. A háború okozta kivándorlás mellett a szűkülő nemzetiségi jogok azt eredményezhetik, hogy idővel megszűnik a magyar nyelvű oktatás Ukrajnában. Beregszász kivételével egyre nehezebb a magyar nyelvű ügyintézés is, mindenki arra van kényszerítve, hogy az ukrán nyelvet használja. Menedéket a csetfalvai közösség jelent csak

számukra, ahol magyarok és ukránok békében élnek a hétköznapokban. Köztük nincs etnikai konfliktus, ami – Anikó szerint – csak egy felülről jövő, a politika által generált jelenség.

Anikó és családja nagyon hálás a magyar államnak és a rengeteg civil szervezetnek a segítségért. Például Tiszabecsnél a Máltai Szeretetszolgálat fogadja a határátlépőket, akiktől nagyon sok támogatást kapnak a magyarok. Segítenek az ellátásban és az utazásban. Nekik is köszönhető, hogy Anikó kéthetente láthatja Bélát Dunavarsányban, no és persze a helyi önkormányzatnak, amelynek cége, a Városgazdálkodási Kft. jó ideje biztosít munkát Bélával együtt jó pár kárpátaljai magyarnak.

Élelmiszerhiány szerencsére nincs Kárpátalján, bár az árak a – magyar viszonyokhoz hasonlóan – ott is jócskán megemelkedtek. A 12 órás áramszünet a mindennapok része. Ilyenkor beosztással és nagyfokú előre tervezéssel kell élni. Télen volt, hogy éjjel, két óra alatt kellett megfőzni mindent, kimosni a ruhákat és felfűteni a házat, mert csak addig volt áram. A kifolyó alá tett csészébe viszont már nem jött kávé, a beszappanozott kezet leöblíteni már nem lehetett, és a zuhanyzóban is a víz pont a fürdés közben állt le. Az ilyen helyzetek a háború első időszakában szinte mindnaposak voltak, szerencsére azóta némileg javult a helyzet, az áramszünetek azóta tervezhetőbbek.

Az eddigi legszomorúbb történet, amivel Anikó találkozott,

egy háromgyerekes apuka esete volt, akit még a nyáron fogtak közre az utcán és vittek el harcolni az ukránok. Az elmúlt hónapokat sikeresen átvészelte ugyan, most viszont azzal hívta fel a családját, hogy elköszönjön végleg, mert Bahmutba viszik harcolni, ahonnan senki sem jön vissza élve...

Anikó mindig tudta, mit szeretne csinálni holnap, és mit tervez a következő hónapokra. A háború mindent megváltoztatott, máról holnapra él a család. Nem lehet előre tervezni, minden bizonytalan. Talán ezt a legnehezebb elviselni az egészben – meséli könnyes szemmel Anikó. Van olyan család is odahaza, akinek férfi tagja nem akarta elhagyni szeretteit, és több mint egy éve a pincében bujdosol. Folyamatos rettegésben élik a mindennapjaikat, bármikor rájuk törhetik az ajtót és elvihetik a családfőt.

Ukrajnában gigászi méreteket ölt a korrupció, pénzért bármilyen leszázalékolás – ami felmentést ad a hadkötelezettség alól – megvehető. Horribilis összegekért lehet olyan papírhoz jutni, amivel férfiként elhagyható lenne az ország, pénzük viszont aligha van erre az ott maradtaknak.

Az, hogy ebből az apokaliptikus helyzetből mikor lesz kiút, Anikó és Béla sem tudja. Mint ahogy sokezer kárpátaljai sem, akik több mint egy éve élik szétszakított családban mindennapjaikat. Velük együtt imádkozunk: adja Isten, hogy mielőbb véget érjen a rémálom!

Dr. Szilvia Balázs

BÉKE! BÉKE! BÉKE!

A 21. században akkora a világméretű békétlenség, a szó fegyveres konfliktust jelentő értelmében, hogy sokan már a 3. világháborúról beszélnek. Harmincnál több helyi háború van világszerte, amelyek közül az orosz-ukrán háború, úgynevezett proxy-háború, hiszen a konfliktus egyik oldalán van egy megtámadott ország – Ukrajna –, ugyanezen az oldalon van még közel harminc támogató ország, elsősorban Nyugat-Európából és Észak-Amerikából, akik a hétköznapi ember számára fölfoghatatlan mértékben járulnak hozzá a háborúhoz fegyverrel és pénzzel. Tehát részt vesznek benne, de nem a földükön zajlik. A másik oldalon pedig ott van az agresszor, Putyin Oroszországa vagy Oroszország Putyinja. Putyin agresszor még akkor is, ha a támadása egy évtizedes, sőt évszázados feszültségnek a kontextusában értelmezhető csak. Putyin agresszor és számára az előző mondatom sem mentség, csak magyarázat. De ugyanez a történelmi kontextualitás vonatkozik azokra, akik lelkesen kívülről támogatják Ukrajnát. És itt elsősorban Lengyelországra és a balti valamint skandináv országokra gondolok.

Tehát nincs sok mentség egyik oldalon sem, mert az életellenes cselekedetekre nem nagyon van mentség. Az 1980-as évek közepén mondhatni általánosan elfogadott igazsággá lett a hidegháborús fenyege-

ettségek után, vagy annak terméke/melléktermékeképpen, hogy a nemzetek, országok ellenérdekeinek, sérelmeinek megoldási eszköztárában nem szerepelhet a fegyveres konfliktus/összecsapás. Van sok más eszköz, amelyek között a legszalonképesebb, sőt az egyetlen szalonképes a diplomáciai tárgyalás. Diplomáciai tárgyalásokon elkötelezettséggel, sokféle érveléssel. Ezek sorában bizonyára ott lehet az embargók, szankciók bevezetése is. Persze nyilván azzal a bölcs megfontolással, hogy igazából kinek ártanak és kinek használnak a szankciók?! Ennek mérlegelése helyett inkább a tragikomikus túlkapaszkodásokra utalok. Konkrétan ez esetben arra, hogy a nyugat-európai étlapokról lekerül az orosz hússaláta vagy az oroszkrém torta. Továbbá, hogy az orosz ötök és Csajkovszkij kikerül a koncerttermek és operaházak repertoárjából, színházak nem játszanak orosz műveket, orosz sportolók nem vehetnek részt nemzetközi versenyeken, sőt orosz turisták nem látogathatják az európai és észak-amerikai országokat. És talán a legellentmondásosabb, hogy orosz politikusok és gazdasági szakemberek kitiltattak olyan nemzetközi találkozóról – ideértve a davosi megbeszélést –, amelyek éppen arra rendeltettek, hogy egyrészt politikai feszültségeket oldjanak, másrészt világgazdasági döntéseket hozzanak.

Fiatal korom több évtizedét nagy részben az között le, hogy aktívan részt vettem a nemzetközi egyházi diplomáciában, más szóval az ökumenikus mozgalomban, azon belül az egyházi békemozgalomban. Ez utóbbinak kulcsszava a leszerezés volt, szemben a fegyverkezési versennyel. Természetesen még a fegyverkezési verseny is békés megoldás lehetett az ellenfél kimerítésére, mint ahogy az sikeresen történt is a Szovjetunióval szemben. Abban az időben a fegyverkezés közepette is folyamatosan születtek az ellenfelek között azok a megállapodások, amelyek a fegyverek használatától való tartózkodást jelentették. Korosztályom talán emlékszik a sajtóban sokat emlegetett, Olaszországba, Hollandiába és más országokba telepített közép-hatósugarú rakétákra, az úgynevezett cruise missile-okra, a Szovjetunió oldaláról pedig az M-20-asokra. Meg persze arra a találgatásra, hogy vajon ezeket csupán az NDK-ba és Csehszlovákiába telepítették vagy a Bakonyba is?! A '70-es, '80-as évekről elmondhatjuk, hogy a diplomáciai tárgyalások a fenyegetettségek mellett is megteremtették a békét, legalábbis Európában.

A lényeg az, hogy a 2. világháború befejezése óta mindig egy kicsit puszkaporos volt a levegő, de megtalálták a nemzetek a megbékélésnek jó útját. Erre a legszebb példa az Európai Unió létrejötte, aminek ős

oka az volt, hogy ne törjön ki a háború Franciaország és Németország között. Akkor még tudták Európában, hogy van a győzelemnél is fontosabb, nevezetesen a háború elkerülése és a megbékélés. Ma a győzni akarás, a Putyint legyőzni akarás és bizonyára fordítva is, elfelejtette a felelős vezetőkkel azt a korábbi, osztársadalmi fölismerést, hogy a háború nem a megoldás, hanem a probléma. Még hozzá keserves, véres, halálos probléma. A győzelem úgy tűnik, hogy – és ez a „tünet” naponként többször, ettől-attól az európai és amerikai potentáttól meg is erősítetik – mindennél fontosabb. Mindennél fontosabb és mindent megér.

Miközben látszólag megsegítenek egy országot, nevezetesen Ukrainát, rommá teszik ugyanazt az országot, ahonnan milliók elmenekülnek, százezrek: gyermekek és vének, asszonyok és férfiak, katonák és civilek meghalnak. A fegyverszállítmányok követelését és a követelések teljesítését persze „racionális” érvek kísérik, nevezetesen, hogy Putyin Oroszországot és Oroszország Putyinját tönkre kell tenni. Ebbe az érvelésbe/vitába nem kívánok részt venni, de abszolút tudatlan civilként jelzem, hogy Ukrajna napról-napra tönkremegy. Persze ezt mindenki tudja, de a „jóságos, segítőkész” nyugatnak így is megéri. Nem az ő óvodásaira zuhan rá egy helikopter etc. Lehet lekicsinylően mondani, hogy a békét, békét, békét szajkózók – mint a római pápa,

meg a mi miniszterelnökünk, mint Henry Kissinger, meg velem együtt bizonyára emberek milliói – naivak. Okay, a békét kiáltók naivak, az „okosan érvelők” szavai azonban halálosan véresek. Vérlázítónak tartom, hogy Európa sok városában, beleértve Brüsszelt, civilek százai, többségük fiatal és középkorú asszony, Ukrajna tankokkal való megsegítését követelik. Micsoda ellentmondás, hogy annak az impozáns brüsszeli épületnek a tövében, amely arra rendeltetett, hogy Európában a békességnek, az igazságosságnak és emberi méltóságnak a záloga legyen, emberek tömegei tankokat követeljenek egy olyan ország megsegítésére, amely egyébként is már romokban hever. Az sem túl szívet melengető, hogy ezek a tüntetők/követelők részvétnél tekintenek azokra a fiatal emberekre, apákra, fiakra és férjekre, akik e fegyvereknek célpontjai, de az egyenesen értelmezhetetlen, hogy nem gondolnak azokra az apákra, fiakra és férjekre sem, akik e tankokban fognak bent égni. Mert bizonyára ilyenek is lesznek. Hát, ide jutott az a békeprojektum, amit ma Európai Uniónak nevezünk.

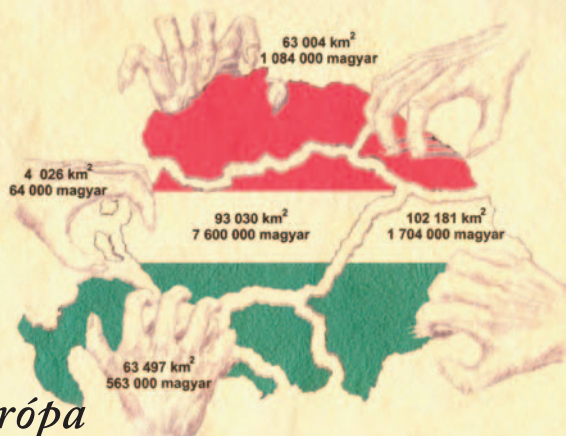
Az egy éve tartó háború minden napja azt igazolja, hogy ha nem akarjuk szaporítani a tönkretett értékeket, a tönkretett vagy megsemmisített életeteket, akkor le kell ülni, fegyverszünetet kell kiáltani és el kell kezdeni a béke feltételeit megfogalmazni, továbbá megvalósítani. Ez

azért is nehéz, mert igazából az sem teljesen világos, hogy kinek kellene leülnie. Az egyik oldalon nyilván az orosz félnek, a másik oldalon meg cirka 35 szék kellene, mert annyi ország tolja a fegyvereket, biztosítja a háború folytatásához a militáris föltételeket. Persze nem azért teszik ezt, hogy a háborút meghosszabbítsák, a halottak számát szaporítsák, a romba dőlést fokozzák, de eddig csak ezt érték el.

Az csak szomorú és sajnálatos hab a tortán, hogy kulturálisan testvérepek és az ortodox kereszténységben testvérek harcolnak egymással olyanok támogatásával akik, és akiknek döntéshozói sok esetben elégségs ruhában, áhítatos arccal és valamilyen szívvel ott ülnek a vasárnapi istentiszteleteken és szentmiséken. A háború primer résztvevői, oroszok és ukránok, bizonyára mindkét oldalon és sokan imádkoznak a maguk győzelméért. Ez az ő dolguk. A világ többi népének pedig úgy gondolom, az lenne a dolga, hogy e szégyenletes, keserves és tragikus háborúnak a végéért imádkozzon. Továbbá, amikor imára kulcsolt kezét elengedi, akkor mindkét kezével tudja segíteni a menekülteket és az otthon maradókat. Bárcsak egyszer ez a lelkiület és nem a fegyver-gyártók profitja, nem is a nemzetek (nagy)hatalmi ambíciója motiválná az embereket, s lenne végre a világnak ezen és más pontján is fegyvernyugvás, áldás és békesség!

Dr. Bóna Zoltán

TRIANON 1920 Június 4.

Adósunk Európa

Volt egyszer egy ország, ahol élt a magyar,
A Kárpátok védték, ha jött a zivatar.
Az idők folyamán ráéheztek mások,
Széjjeldarabolták Nagy-Magyarországot.
Ki akarta? Ma élők, tehetünk mi róla?
Felelős mindezért a vén Európa!
Széttépték országunk, és sok millió szívét,
Kisebbség nemzetünk öt országban így lett.
Ki kérdez meg minket, jó nektek így élni?
Kinek van jogában szíveinket tépni?
Trianont sínyli hat ország magyarja,
Köztük sem sok akad, aki így akarja.
Fel is sorolhatom: a szép Kárpátalja
Lakossága magát ősmagyaroknak vallja.
Ott nyílt meg számunkra a Kárpát-medence,
Ontotta a magyart az áldott Verecke.
Ezeréves múltat biztosított nekünk,
S mi erre a múltra mindig büszkékké leszünk!
De megjelent Trianon és sorsokkal játszva,
Csodás országunk darabokra vágta!
Ekkor szlovák, végül orosz lett Verecke,
Ez a magyarságnak mindenkorra lecke!
De mindegy ki hogy számol, összead vagy szoroz,
Ha magyar a magyar, nem lesz abból orosz!
És így van ma Bánát, Baranya és Bácska
Hetven év óta lenn Jugoszláviában.
Ezért román Erdély, szlovák a Felvidék.
Nagy-Magyarországot eképpen vágták szét.
És Szlovákiában még elvárnák e néptől:
Váljon meg örökre a múlt emléktől.
A szlovák a magyartól – fájdalom – irigyli,
Ha Felvidéket mond, őt még az is sérti.
Az erdélyieknek sem fényesebb a sorsa
Értük is felelős marad Európa!
ők azok, kiket a sors kevésbé kényeztet,
De annál gazdagabbak: szeretnek, éreznek.

Ott vasvillával, bottal erőltetnék rájuk,
Hogy a magyarokból legyenek románok!
Ebből kifolyólag békétlenség zajlik,
De az igaz magyar, nincs amiért hajlik!
Így nem csak minket súlyt a Trianoni átok,
Kik bennünket tipornak, azokra is szállott.
Számukra sem hozhat eszményi boldogságot
Míg más üldözöttként éli a világot.
Ausztriában sem mindenkinek mindegy
Ha jól is megy sora, mégsem cserél szívét.
Van ki nem feledi, honnan jön, hová tart,
Nem hagyja kiölni magából a magyart!
Nézem így sorjában, mi maradt még hátra,
Sok-sok széjjelzött magyar a világba.
Fontosnak tartom, hogy még Bácskáról beszéljek
Mert születésemtől e vidéken élek.
Ennek a porában játszottam, mint gyerek,
Ez oltotta belém, hogy mindig magyar legyek!
Ez tanított arra, hogy ami nekünk sóhaj,
Más nemzeteknek az ne legyen óhaj!
Erről a síkságról látni a végtelent,
Ez tár fel számunkra múltat, jövőt, jelent.
A magyar nem kér mást, nem a régi földet,
Egy, amit nem ad fel, hogy értsék végre őket!
Lássa be a világ a békétlenség okát:
E nép azért harcol, ne vegyék el jogát!
Ne legyen a magyar mások keze-lába,
Ne, ne alattvaló saját hazájában!
Beszélhesse nyelvét, úgy, ahogy tanulta,
Hisz ő tekinthet vissza a leggazdagabb múltra.
Soknak nem tetszik, ha mi ezt kimondjuk,
De ÉL AZ IGAZSÁG, akárhogy titkoljuk!
Együvé tartoznak, de büntetnek azóta,
E hét évtizedért, a vádolt Európa!

Andróczky Lászlóné, Etelka (Topolya, 1991.)

FOSSZILIS ENERGIAVÁLSÁG – HUMÁN ENERGIAVÁLSÁG

Miközben a közbeszédet világszerte uralta a fosszilis energiatudomány, ezt a diskurzust hazánkban kiegészítette az a fővárosi közvita, hogy vajon illik-e az úgynevezett MOL Campus felhőkarcolója a kies dél-pesti Dunapartra?! Nyilvánvaló, hogy ez utóbbi mögött nem csak városfejlesztési esztétikum volt a mozgatórugó, hanem bizonyos gazdasági/politikai érdekek is ott lapultak a háttérben. Miként ez utóbbi igaz a globális energiatudományra is és az azzal szoros összefüggésben lévő környezetvédelmi szempontokra. Energiát mindannyian fogyasztunk, és ami ennél sokkal rosszabb, naponta érezzük, hogy testi-lelki energiánkat pedig fogyasztja életünk ilyen-olyan kihívása.

De ezzel összefüggésben még egy sztori a MOL Campusról. Az egyik adventi ökömenikus programon hallottam a dél-pesti területileg illetékes katolikus kollégámtól a következő elgondolkodtató történetet. Az irodaház ünnepélyes átadására meghívták őt, bizonyára azzal a szándékkal, hogy az épületre és az épületben zajló munkára kérje Isten áldását. A házszenelőnek évezredek hagyományai vannak keresztény körökben, gyakorlatilag felekezeti hovatartozástól függetlenül. Tehát a történet akár itt véget is érhetne. De nem így történt.

Merthogy a kolléga úr elárulta, hogy megkérdezte: „Kápolna is van az épületben?”. Mire azt a választ kapta: „Természetesen van, a muzulmán dolgozóink miatt, akik naponta e kápolnában mondják el imáikat.” Kitálthatja az olvasó, hogy a római katolikus pap és én magam is milyen rossz érzéssel fogadtuk azt a hírt, hogy a házban dolgozó több száz magyar keresztény miatt nem lenne kápolna, de a néhány muzulmán miatt

az állapotot jelenti, ahol elválnak, fordulnak a dolgok. Jóra vagy rosszra. A válságban benne van a veszély és benne van az ígéret. Az eredmény pedig a válság kezelésétől függ.

A MOL Campus kápolnája a bölcsességnek az a szerény lépése, amely által nem kíván részt hagyni a humán/spirituális válságban lévő dolgozó rosszra fordulása számára. Nem hiszem, hogy emberileg, antropológiailag más fából lenne a muzulmán, mint a keresztény. Pláne nem azt, hogy a 21. századi keresztény identitásában stabilabb, mint a muzulmán. Egyéni és közösségi tragédiák ordítják, hogy végső soron a humán/spirituális válságra csak isteni/transzcendens válasz a jó válasz. A MOL Campus kápolnája biztos nyitva áll mindenki előtt. De momentán tragikusnak tűnik az a közvé-

szükséges. E mögött pedig az van, hogy a muzulmánok jobban tudják, mint a keresztények, hogy nem csak energiatudomány lehet, hanem humán/spirituális válság is. Továbbá biztosan tudják azt is, hogy a termelékenység, hatékonyság szempontjából is egyformán kell gondolnunk a fizikai energiatudományra és a humán energiatudományra. És azt is, hogy mindkettőre érvényes – a magyar „válság” szóra és a görög „krízis/κρίσις” szóra –, hogy azt

kedés, amely szerint erre a kápolnára csak egy szűk vallási csoportnak van szüksége és az sem a keresztények csoportja.

Jó diagnózis nélkül nincs jó terápia! Az önhitt, önelégült, szekularizálódott ember előbb-utóbb válságba kerül. A kápolna önmagában nem gyógyít, miként a kórház sem. De aki jó lélekkel megy be a kápolnába, annak krízise a Salvator Mundi, a Világ Megváltója által fordul jóra.

Dr. Bóna Zoltán

SZOLGÁLATBÓL JELES!

Nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából Gulyás Gergely miniszterelnökséget vezető miniszter állami kitüntetések adott át Novák Katalin köztársasági elnök megbízásából, valamint miniszteri elismeréseket adományozott. Magyar Bronz Érdemkereszt kitüntetésben részesült Nagyné dr. Csobolyó Eszter, a Pest Vármegyei Civil Közösségi Szolgáltató Központ szakmai tanácsadója, aki szerkesztőségünknek elmondta, a Pest vármegyében 10 éve végzett civil közösségi munkáért kapta meg a nívós elismerést.

Se szeri, se száma azoknak a kezdeményezéseknek, amelyeket a Civil Szolgáltató Központ az elmúlt évtizedben felkarolt. Eszter számára ebben a munkában a kialakult kapcsolatok sokasága jelenti a legnagyobb értéket; az, hogy a helyszínekhez már arcokat tud kapcsolni, az arckhoz pedig neveket és tudja, milyen áldott tevékenységet végeznek az adott településen.

A többi között örömmel számol be arról a kárpátaljai adománygyűjtésről, amit még adventben indítottak el, és a támogatók javaslatára a húsvétban is folytatják. Ugyancsak kiemelendő a Csendes Csoda díj, ami három éves múlttra tekint vissza, és épp most zajlik az idej eljöttállítás.

A visszajelzések időről időre megerősítik a munka hasznosságát, és az állami kitüntetés is arra sarkallja Esztert, hogy a jövőben még többet dolgozzon a civil

közösségekért. A Szolgáltató Központ fejlődését talán mi sem mutatja jobban, mint hogy az érdeklődésre és az igényre való tekintettel Vácon nyitnak hamarosan új irodát. A dunavarsányi székhely mellett Gödöllőn és Újhartyánban működik még kirendeltség, ezeket egészíti ki áprilistól a váci iroda.

Nagyné dr. Csobolyó Eszter köszönetet mond a kollegáinak, valamint dr. Bóna Zoltánnak, aki ezen az úton elindította, és akivel ezt az utat a mai napig közösen egyengetik.

Mi is kívánunk további eredményes munkát, sikereket a helyi civil közösségi élet támogatásában!

DUNAVARSÁNY, AHOL JÓ GYEREKNEK, FELNŐTTNEK ÉS NYUGDÍJASNAK LENNI!

2014-ben döntöttek úgy szüleim, hogy Dunavarsányban vesznek házat annak érdekében, hogy közel legyenek nemsokára Budapestten megszülető unokájukhoz. Akkor még nem tudtuk, hogy a Budapesthez való közelség mellett milyen új lehetőségeket és élményeket rejt magában a város.

Mi, kisfiunk megszületését követően, 2015-ben találtuk meg Dunavarsányban álmaink telkét, amelyen 2019-ben építettünk, és amelyre immáron közel 60 gyümölcsfát telepítettünk és lettek kis cicáink is.

2019 óta azonban Dunavarsány nemcsak az otthonunk, a hová minden nap hazatérünk, és ahol gyermekünk iskolába jár, hanem ennél több. Dunavarsányban pezsgő közösségi életre

találtunk. Szüleink aktív tagjai a több évtizede működő „Banya klubnak”.

A református gyülekezetben sok kedves embert megismerve csatlakoztunk a helyi cserkészcsapathoz, ahol a közös tanyázások, táborozások és beszélgetések során sokat tanultunk és tanulunk arról, hogyan lehetünk Jézus Krisztus követőiként jobb ember, jobb anya, jobb feleség.

2014-ben még nem gondoltuk, hogy elköltözzünk a nyugsgő fővárosból, ahol dolgozunk és ahol minden karnyújtásnyira elérhető, de megtettük és nem bántuk meg, sőt. Minden nap hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy ide vezetett minket, ahol megélhetjük a kisváros minden előnyét, köztük különösen a közösséget, gyermekünk biztonságos felnövekedését, szüleink tá-

mogató jelenlétét és a nagy kert nyújtotta örömeiket.

Dunavarsány az a hely, ahol mindig történik valami, mindenki megtalálhatja a neki tetssző programot vagy szórakozási lehetőséget. Gondolunk itt az évente megrendezésre kerülő különböző tematikájú bálókra, mint a „banyabál” és a jótékonyági cserkész farsangi bál, vagy a jeles nemzeti ünnepeink alkalmából megtartásra kerülő városi rendezvényekre. Ne felejtkezünk el a nyári gyermektáborokról sem, ahol a gyermekünk egész évre kitartó élményekkel töltődik fel.

Boldog és hálás vagyok, hogy dunavarsányi lakos lehetek és remélem, hogy ügyvédként és főleg cserkészként a város hasznára és javára is válhatok.

Dr. Vida Enikő

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Dr. Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu

Facebook: Dunavarsányi Reformátusok

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ESEMÉNYNAPTÁRA

Április 2.	10.00 órától	Virágvasárnapi nyíltszíni istentisztelet spirituális és kulturális programokkal	– Múv. Ház udvara
Április 3.	18:00 óra	Nagyheti bűnbánati esti áhítat	– Ref. Templom
Április 4.	18:00 óra	Nagyheti bűnbánati esti áhítat	– Ref. Templom
Április 5.	18:00 óra	Nagyheti bűnbánati esti áhítat	– SDG Köz. Ház
Április 6.	07:30 óra	Nagyheti bűnbánati reggeli áhítat	– SDG Köz. Ház
Április 6.	18:00 óra	Nagycsütörtöki agapés/eucharisztias it.	– Ref. Templom
Április 7.	10:00 óra	Nagypénteki ünnepi istentisztelet	– Ref. Templom
Április 9.	05:00 óra	Hajnali feltámadási istentisztelet irodalommal, ételáldással, szeretetvendégséggel	– SDG Köz. Ház
Április 9.	10:00 óra	Húsvéti istentisztelet az úrvacsora megünneplésével	– Ref. Templom
Április 10.	10:00 óra	Húsvéti istentisztelet az úrvacsora megünneplésével	– Ref. Templom
Április 24.	17:00 óra	Szent György napi cserk. csapatgyűlés	– SDG Köz. Ház
Április 28-május 1.		Szatmári vízi-biciklis cserkész-tanyázás	– Kölcse
Május 7.	10:00 óra	Anyák napi istentisztelet	– Ref. Templom
Május 18.	18:00 óra	Áldozócsütörtöki istentisztelet, konfirmandustalálkozó	– Ref. Templom
Május 19-21.		Vízicserkészet indítása	– Csónakház
Május 25.	07:30 óra	Pünkösdi bűnbánati reggeli istentisztelet	– Ref. Templom
Május 26.	18:00 óra	Pünkösdi bűnbánati istentisztelet	– Ref. Templom
Május 28.	10:00 óra	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet	– Ref. Templom
Május 28.	15 órától	Pünkösdi családi délután	– Ref. Templom
Május 29.	09:00 óra	Cserkészfogadalomtétel	– SDG Köz. Ház
Május 29.	10:00 óra	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet	– SDG Köz. Ház
Május 29.	11:30 óra	A Légierő Zenekarának koncertje	– SDG Köz. Ház
Május 29.	12:30 óra	Önköltséges szeretetvendégség, ünnepi ebéd	– SDG Köz. Ház
Június 4.	10:00 óra	Szenháromság vasárnapi istentisztelet	– Ref. Templom
Június 26-június 30.		SDG alkotótábor	– SDG Köz. Ház
Július 3-7.		Református hittantábor	– SDG Köz. Ház
Július 19-25.		Cserkésznagyájtó Imola	
Augusztus 6.	09 óra	Erdélyi Sportnap	– SDG Köz. Ház
Augusztus 10-14. Dunán			Cserkész vízitúra a
Augusztus 18.	18:00 óra	Bűnbánati istentisztelet	– Ref. Templom
Augusztus 20.	10:00 óra	Újkenyéri, hálaadó istentisztelet	– Ref. Templom
Szeptember 3.	10:00 óra	Tanévnyitó istentisztelet	– Ref. Templom
Szeptember 10.		Nyitott ház, testvéri találkozó a lacházi Duna parton, templomlátogatás Bugyin	

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk, s azzal egyidőben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden csütörtökön 7:30-kor 20 perces hétközi áhítatot tartunk.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden szerdán 18.00-kor bibliaórát tartunk.

A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

További információ a +36/30 287-0283-as telefonszámon, vagy a dunavarsany.ref@gmail.com e-mail címen vagy a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kapható.

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház kolumbáriuma iránt érdeklődni a +36/20 914-3893-as valamint a +36/30 637-8170-es számon lehet.